

Sygn. akt II Ca 546/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2019 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Anna Pać-Piętak

Sędzia Sądu Okręgowego Teresa Kołbuc

Sędzia Sądu Okręgowego Hubert Wicik

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Katarzyna Nawrot

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2019 roku w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy S.

przeciwko F. Ł.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Skarżysku - Kamiennej

z dnia 8 lutego 2019 roku sygn. I C 668/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I (pierwszym) w ten sposób, że eliminuje z jego treści słowa „ – od kwoty 148,81 zł liczonymi od dnia 1 kwietnia 2014 roku do dnia faktycznej zapłaty”, kwotę 7176,31 złotych zastępuje kwotą (...),31 (sześć tysięcy dwieście pięćdziesiąt pięć 31/100) złotych, kwotę 1544,16 złotych zastępuje kwotą 771,97 (siedemset siedemdziesiąt jeden 97/100) złotych i oddala powództwo w pozostałej części, a kwotę 2050 złotych tytułem kosztów procesu zastępuje kwotą (...),50 (jeden tysiąc siedemset osiemdziesiąt trzy 50/100) złotych;

II. przyznaje adw. R. K. ze środków Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Skarżysku – Kamiennej kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego F. Ł. w postępowaniu apelacyjnym;

III. nakazuje pobrać od Gminy S. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Skarżysku- Kamiennej kwotę 167 (sto sześćdziesiąt siedem) złotych tytułem kosztów sądowych w postępowaniu apelacyjnym.

II Ca 546/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 lipca 2018 roku powódka Gmina S. wniosła

o zasądzenie od pozwanego F. Ł. kwoty 7 176,31 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 148,81 zł od dnia 1 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty, od kwoty 1 544,16 zł od dnia 1 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty, od

kwoty 1 827,78 zł od dnia 1 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty, od kwoty 1 827,78 zł od dnia 1 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty, od kwoty 1 827,78 zł od dnia 1 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty. Ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W dniu 13 grudnia 2018 roku powódka wniosła o ustanowienie kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego F. Ł.. Wniosek ten uwzględniono postanowieniem z dnia 28 grudnia 2019 roku.

W odpowiedzi na pozew kurator dla nieznanego z miejsca pobytu F. Ł. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego od powódki według norm przepisanych ewentualnie zasądzenie wynagrodzenia za nieodpłatną pomoc prawną udzieloną pozwanemu.

Na rozprawie w dniu 8 lutego 2019 roku pełnomocnik powódki poparł powództwo, natomiast kurator dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 8 lutego 2019 roku Sąd Rejonowy w Skarżysku – Kamiennej zasądził od pozwanego F. Ł. na rzecz strony powodowej Gminy S. kwotę 7176,31 zł wraz z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym, przy czym:

- **od kwoty 148,81zł liczonymi od dnia 1 kwietnia 2014 roku do dnia faktycznej zapłaty;**
- **od kwoty 1544,16zł liczonymi od dnia 1 kwietnia 2015 roku do dnia faktycznej zapłaty;**
- **od kwoty (...),78 liczonymi od dnia 1 kwietnia 2016 roku do dnia faktycznej zapłaty;**
- **od kwoty 1827,78zł liczonymi od dnia 1 kwietnia 2017 roku do dnia faktycznej zapłaty;**
- **od kwoty 1827,78zł liczonymi od dnia 1 kwietnia 2018 roku do dnia faktycznej zapłaty oraz kwotę 2050 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 1) oraz nakazał ściągnąć od pozwanego F. Ł. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Skarżysku – Kamiennej kwotę 865,50 zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa (pkt 2).**

Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny, z którego wynika, że Dnia 4 października 2002 roku w S. (...) Spółdzielnia (...) z siedzibą w S. zawarła z F. Ł. i J. Ł. umowę sprzedaży prawa użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej położonej w S. przy ul. (...) składającej się z działki nr (...), o powierzchni 705 m², położonej w S. przy ul. (...) wraz z budynkami, stanowiącymi przedmiot odrębnej własności, dla której Wydział Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w Skarżysku- Kamiennej, prowadzi księgę wieczystą nr Kw. Nr 12.213. Zgodnie z § 7 umowy wydanie w posiadanie przedmiotu umowy nabywcom miało nastąpić w terminie do dnia 15 października 2002 roku, zaś z dniem 4 października 2002 roku nabywcy zobowiązali się opłacać podatki oraz wszelkie inne opłaty związane z posiadaniem, w szczególności opłaty roczne z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej na rzecz Gminy S.. Na podstawie umowy podziału majątku wspólnego zawartej w dniu 26 stycznia 2011 roku w S. pozwany F. Ł. nabył prawo użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej położonej w S. przy ul. (...)

o powierzchni 705 m², oznaczonej jako działka nr (...), stanowiącej własność Gminy S. oraz własność budynków tam wzniesionych stanowiących przedmiot odrębnej własności. Zgodnie z zawartą umową pozwany zobowiązał się do uiszczania corocznych opłat z tytułu użytkowania wieczystego ww. nieruchomości. Pismem z dnia 6 września 2013 roku Prezydent Miasta S. wypowiedział dotychczasową wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu położonego w S. przy ul. (...), o powierzchni 705 m² oznaczonego jako działka nr (...) stanowiącego własność Gminy S., uregulowanego w księdze wieczystej (...) i zaproponował ustalenie nowej wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego wskazanego gruntu w wysokości 1 827,78 zł. Nowa wysokość opłaty rocznej miała być płaćna w następujący sposób: w 2014 roku opłata roczna w wysokości 1 260,54 zł, odpowiadająca dwukrotności dotychczasowej opłaty rocznej, płaćna do dnia 31 marca 2014 roku, w 2015 roku opłata roczna w wysokości 1 544,16 zł, płaćna do dnia 31 marca 2015 roku, w 2016 roku opłata roczna w wysokości 1 827,78 zł płaćna do dnia 31 marca 2016 roku. W 2017 roku i w latach następnych opłata roczna w wysokości 1 827,78 zł płaćna do dnia 31 marca każdego roku kalendarzowego. Pozwany F. Ł. otrzymywał pisma informujące o wysokości opłaty, opłat tych pozwany jednak

nie uiszczał. Strona powodowa wielokrotnie wzywała pozwanego do uregulowania zaległości. Wezwania okazały się jednak bezskuteczne.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości. Bezsprzeczny był fakt, że pozwany jako użytkownik wieczysty nieruchomości położonej w S. przy ul. (...), o powierzchni 705 m² oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr (...), obowiązany był wnosić przez cały okres użytkowania wieczystego opłatę roczną w ustawowym terminie do dnia 31 marca każdego roku, z góry za dany rok, bez dodatkowego wezwania, przy czym w 2014 roku należność z tytułu opłaty rocznej wynosiła 148,81 zł, w 2015 roku opłata roczna wynosiła 1 544,16 zł płatna do dnia 31 marca 2015 roku, w 2016 roku opłata roczna wynosiła 1 827,78 zł płatna do dnia 31 marca 2016 roku. W 2017 roku i w latach następnych opłata roczna wynosiła po 1 827,78 zł płatna do dnia 31 marca każdego roku kalendarzowego. Pozwany nie uiszczył w terminie ww. opłat rocznych za użytkowanie wieczyste przedmiotowej nieruchomości. Jak wynika z powyższych przepisów, obowiązek uiszczenia opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego ma charakter cywilnoprawny, ustawowy oraz okresowy. Obowiązek ten powstaje przy tym co roku z dniem 1 stycznia, termin zapłaty opłaty rocznej przypada na dzień 31 marca danego roku, z góry za dany rok, zobowiązany do zapłaty opłaty rocznej jest zaś podmiot, któremu przysługuje prawo użytkowania wieczystego. W niniejszym postępowaniu strona powodowa dochodziła zapłaty nieuiszczonych opłat za użytkowanie wieczyste nieruchomości oznaczonej jako działka nr (...) położonej w S. przy ul. (...) za lata 2014-2018. Strona pozwana kwestionowała zasadność dochodzenia przez powoda tych opłat, wskazując, iż powód nie wykazał by wierzytelność w ogóle istniała. Okolicznością wprost wynikającą z treści aktu notarialnego (Rep. A 261/2011) sporządzonego w dniu 26 stycznia 2011 roku w S. było nabycie przez pozwanego F. Ł. prawa użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej położonej w S. przy ul. (...) powierzchni 705 m², oznaczonej jako działka nr (...), stanowiącej własność Gminy S. oraz własności budynków tam wzniesionych stanowiących przedmiot odrębnej własności. Zgodnie zaś z zawartą umową pozwany zobowiązał się do uiszczania corocznych opłat z tytułu użytkowania wieczystego ww. nieruchomości. Z powyższego wynika zatem, iż podmiotem obowiązany do wnoszenia opłat rocznych w latach 2014-2018 był pozwany. W ocenie Sądu powódka, przedkładając do akt sprawy wypis aktu notarialnego Rep. A (...), wykazała obowiązek ponoszenia przez pozwanego opłat rocznych za użytkowanie wieczyste nieruchomości. Wysokość opłat rocznych została z kolei określona w wypowiedzeniu wysokości dotychczasowej opłaty rocznej za grunt oddany w użytkowanie wieczyste z dnia 6 września 2013 roku. Pozwany nie kwestionował w przepisany trybie wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego. Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że roszczenie powodowej gminy w zakresie żądania zapłaty opłaty za użytkowanie wieczyste przedmiotowej nieruchomości za lata 2014-2018 jest zasadne we wskazanej wysokości i zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 7 176,31 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi: od kwoty 148,81 zł od dnia 1 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty, od kwoty 1 544,16 zł od dnia 1 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty, od kwoty 1 827,78 zł od dnia 1 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty, od kwoty 1 827,78 zł od dnia 1 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 1 827,78 zł od dnia 1 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty. O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 § 1 k.c. i art. 71 ust. 4 u.g.n., który termin wpłaty opłaty rocznej ustala do dnia 31 marca każdego roku z góry za każdy rok. O kosztach postępowania, Sąd orzekł na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu wyrażonej w art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w części. Podniósł zarzut przedawnienia roszczenia co do kwoty 921 zł skoro pozew był złożony 6 lipca 2018 roku, tj. okres od 1 kwietnia 2014 roku do 5 lipca 2015 roku za które dochodzi podmiot profesjonalny w postaci gminy i jest okresem, który uległ przedawnieniu oraz zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na błędnym przyjęciu, że roszczenie wskazane w pozwie winno zostać uwzględnione w całości, co przy prawidłowym przyjęciu winno zostać obniżone o kwotę 921,00 zł;
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na błędnym przyjęciu, że roszczenie wskazane w pozwie zostało udowodnione.

W oparciu o powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 6526,00 zł oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za II

instancję oraz o przyznanie kuratorowi dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego wynagrodzenie za nieodpłatną pomoc prawną udzieloną pozwanego z urzędu, jednocześnie oświadczając, że koszty te nie zostały uiszczone w całości ani w części, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego zasługuje w całości na uwzględnienie z uwagi na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, opisane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i przyjmuje je za własne. Z uwagi na powyższe, nie zachodzi potrzeba powtórzenia poczynionych już ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 roku, sygn. akt II CSK 18/07, lex nr 966804).

W niniejszej sprawie mamy do czynienia z sytuacją, w której pozwany w apelacji podniósł zarzut przedawnienia. W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że zarzut przedawnienia może być podniesiony w apelacji jako zarzut apelacyjny, a także w postępowaniu apelacyjnym do czasu jego zamknięcia. Jest to bowiem zarzut natury prawnej, a takie zarzuty mogą być bez przeszkód podnoszone w postępowaniu apelacyjnym (zob. wyrok SN z dnia 19 sierpnia 2004 roku, V CK 38/04, lex nr 277325, wyrok SN z dnia 4 stycznia 2008 roku, III CSK 226/07, lex nr 445169). Nie może być on więc pominięty, tak jak wskazuje powód w odpowiedzi na apelację na podstawie art. 381 k.p.c. i winien być rozpoznany przez sąd drugiej instancji. Uprawnienie Sądu do pominięcia dowodu jako spóźnionego odnosi się tylko do twierdzeń faktycznych, nie zaś do twierdzeń dotyczących prawnego znaczenia faktów. Do nich zalicza się między innymi zarzut przedawnienia, który ze względu na zawarte w nim oświadczenie, znajdujące podstawę w art. 117 § 2 k.c., zmienia istniejący stan rzeczy w ten sposób, że dotychczasowy stosunek materialny pomiędzy stronami przekształca się w zobowiązanie naturalne. Jest to nowy fakt powstały po wydaniu wyroku przez sąd pierwszej instancji i nie mogą mieć do niego zastosowania ograniczenia przewidziane w art. 381 k.p.c. (zob. wyrok SN z dnia 4 stycznia 2008 roku, III CSK 226/07, lex nr 445169).

W sprawie bezspornym było, iż pozwanego łączyła ze stroną powodową umowa użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej położonej w S. przy ulicy (...). Rozstrzygnięcia wymagała zatem kwestia czy pozwany w dalszym ciągu obowiązany jest do uiszczenia na rzecz strony powodowej żądanej pozwem kwoty, z uwagi na podniesiony przez niego zarzut przedawnienia.

Odnosząc się do podniesionego w apelacji zarzutu przedawnienia wskazać należy, że zgodnie z art. 117 § 1 i 2 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu, przy czym po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Z kolei w myśl art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej- trzy lata. Zobowiązanie do uiszczania opłat rocznych za użytkowanie wieczyste ma charakter zobowiązań okresowych. Uznać zatem należy, iż roszczenie z tytułu opłat za użytkowanie wieczyste, jako roszczenie okresowe, płatne – zgodnie z art. 71 ust. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami - do dnia 31 marca każdego roku, z góry za dany rok, ulega przedawnieniu w terminie 3 lat. Innymi słowy obowiązek zapłaty opłaty rocznej powstaje co do zasady z każdym rozpoczętym rokiem kalendarzowym trwania umowy, a termin wymagalności upływa z dniem 31 marca danego roku. Z tych względów roszczenie o zapłatę opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego, jako roszczenia okresowe ulegają przedawnieniu z upływem lat 3 i takiemu samemu przedawnieniu ulegają roszczenia odsetkowe.

Rację ma apelujący co do tego, że roszczenie zapłaty kwoty 148,81 zł stanowiącej równowartość opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste za cały okres 2014 uległo przedawnieniu.

W rozpoznawanej sprawie termin wymagalności roszczeń z tytułu opłat za użytkowanie wieczyste za okres 2014 roku przypadła odpowiednio na dzień 31 marca 2014 roku. Z upływem dnia określonego jako termin płatności rozpoczął bieg trzyletni termin przedawnienia roszczeń, a więc roszczenie stało się wymagalne w dniu 1 kwietnia 2014 roku. Mając na uwadze, iż niniejszy pozew został wniesiony w dniu 6 lipca 2018 roku stwierdzić należy, iż należność z tytułu opłaty użytkowania wieczystego za 2014 roku uległa przedawnieniu w dniu 1 kwietnia 2017 roku.

Świadczeniem okresowym są również odsetki. Wobec czego uznać należy, że przedawnieniu uległy nie tylko należności główna w wysokości 148,81 zł z tytułu opłaty za użytkowanie wieczyste za 2014 roku, wymieniona w sentencji zaskarżonego wyroku, lecz także odsetki za opóźnienie od tej kwoty. W wyroku z dnia 9 czerwca 2005 r., III CK 619/04, Sąd Najwyższy wskazał, że odsetki za opóźnienie traktować należy jako świadczenie okresowe w rozumieniu art. 118 k.c., a z upływem trzyletniego terminu przedawnienia, w tym przepisie ustanowionego, przedawniają się wszystkie roszczenia o odsetki za opóźnienie, zarówno wykazujące związek z prowadzeniem działalności gospodarczej, jak i związku takiego nie wykazujące. Z kolei w wyroku z dnia 24 maja 2005r., V CK 655/04, LEX nr 152449, Sąd Najwyższy wskazał, że roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego

Jeżeli zaś chodzi o kwotę (...),16 stanowiącą równowartość opłaty za użytkowanie wieczyste za 2015 roku wskazać należy, że i ta należność uległaby w całości przedawnieniu w dniu 1 kwietnia 2018 roku. Niemniej jednak ponieważ w apelacji pozwany wniósł o obniżenie zasądzonej zaskarżonym wyrokiem kwoty 7176,31 zł o kwotę 921,00 złotych, a nie o równowartość opłaty z tytułu użytkowania wieczystego za 2015 roku, Sąd Okręgowy uwzględnił jego żądanie. Do zapłaty pozostaje więc kwota 771,97 tytułem opłaty za użytkowanie wieczyste za rok 2015 roku, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 1 kwietnia 2015 roku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I. w ten sposób, że wyeliminował z jego treści słowa – od kwoty 148,81 zł liczonymi od dnia 1 kwietnia 2014 roku do dnia faktycznej zapłaty”, kwotę 7176,31 zł zastąpił kwotą 6255,31 zł, kwotę 1544,16 zł zastąpił kwotą 771,97 zł, oddalając powództwo w pozostałej części i o czym orzekł jak w punkcie I sentencji.

Zmiana orzeczenia co do meritum skutkowałą też zmianą rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu, zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów, o której mowa w art. 100 k.p.c. W rezultacie w postępowaniu przed Sądem Rejonowym, powód wygrał sprawę w zakresie 87 %, natomiast w pozostałym zakresie, tj. w 13 % sprawę wygrała strona pozwana. Łączne koszty procesu poniesione przez powoda wynosiły 2.050 zł i obejmowały koszty udziału pełnomocnika w wysokości 1800 zł (zgodnie z § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych) oraz kwota 250 zł stanowiąca opłatę od pozwu. Skoro zaś powód wygrał sprawę w 87% , to należy mu się zwrot od pozwanego kwoty 1.783,50 zł (2.050 x 87 %) tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, o czym Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie I. sentencji.

W punkcie II Sąd Okręgowy przyznał adw. R. K. z sum Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Skarżysku Kamiennej kwotę 120 zł tytułem wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego w postępowaniu apelacyjnym na podstawie § 1 ust. 1 i 3 Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej w zw. z § 8 ust. 2 w zw. z § 16 ust 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Ponieważ apelacja pozwanego okazała się w całości zasadna, Sąd Okręgowy na podstawie art. 113 ust.1 ustawy o kosztach sądowych nakazał pobrać od powoda jako przegrywającego postępowanie apelacyjne w całości kwotę 167 zł, na którą złożyła się nieuiszczona opłata od apelacji oraz wynagrodzenie kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego, czym Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie III sentencji.

SSO Teresa Kołbuc SSO Anna Pać – Pięta SSO Hubert Wicik

Zarządzenie: (...) S. I..